

LA SELVA

joan domènech

Tossa: rebombori amb el tema del port | Els pobles del litoral gironí sense port desenterren, periòdicament, el tema del refugi nàutic. La crisi econòmica fa pensar a tothom en majors ingressos derivats d'un turisme de més qualitat, lligat a l'existència d'un port amb capacitat d'atraure embarcacions de luxe i gent amb poder adquisitiu alt. És evident que Tossa té unes característiques envejables, d'ambient, de paisatge, d'establiments típics, que poden fer imaginar un Portofino italià, per dir un nom. Però també és cert que, aquestes mateixes característiques singulars han de fer mirar amb lupa qualsevol projecte que pugui desequilibrar allò que la naturalesa i el temps han preservat. L'últim intent de construcció d'un port gravita sobre la cala d'es Codolar, un dels racons bonics. S'ha proposat fins i

tot de sotmetre el tema a un referèndum entre els habitants de la localitat. Però ja se sap que, en aquest país, quan es parla de referèndum, les altes instàncies es neguen a autoritzar-lo i així no hi ha manera de saber quin gruix de gent hi està a favor i quin en contra. Almenys, que prevalgui el seny.

Lloret: Concurs de Pintura Ràpida | Decididament, el canvi de data del mes de setembre al mes d'abril que es va dur a terme l'any passat en el Concurs de Pintura Ràpida ha comportat un resultat positiu que s'ha manifestat tant en el nombre d'artistes participants, molt superior, com en la qualitat de l'obra presentada i en la varietat dels autors, amb firmes fins ara inèdites. El Jurat d'enguany va premiar, de les quaranta-una obres rebudes en aquesta XXII edició del certamen, les corresponents als autors José Manuel Aznar Díaz (primer premi, 1.200 euros), Alejandro Miras Esteban (segon premi, 1.000 euros), Joan Pons Duran (tercer premi, 800 euros) i Joan Coch Rey (premi especial Natura, 600

euros). Tots els quadres van romandre exposats durant una quinzena de dies a la sala de la Casa de la Cultura.

Sils: el carrer principal | A l'interior, els accessos que preocupen són, sovint, els vials que parteixen els pobles i que, en èpoques passades, van tenir la seva raó de ser. Totes les viles tenen el seu carrer major, a l'entorn del qual s'han anat articulant la resta de carrers. Amb el temps, els nuclis que resulten dividits per la carretera que els travessa es qüestionen si, desviant el trànsit per fora, per algun cinturó de ronda, no quedaria un carrer principal més humanitzat i més proper al gaudi —fins i tot a l'explotació comercial— dels seus veïns. A Sils, població que entre el tren i la carretera té un nucli urbà prou complicat i fragmentat, s'han qüestionat més d'una vegada aquest problema. La revista municipal *Quadern de Sils* hi dedica l'editorial del darrer número i acaba somiant «un carrer sense voreres, un ample passeig tranquil...». I es pregunta si això és un somni o si pot esdevenir realitat.

GIRONINS A L'EXTERIOR

Conxita Baldeh

Holanda | Ja deu fer uns sis mesos que vaig marxar de casa, per tercera vegada. Normalment només marxava la temporada d'hivern, màxim uns cinc o sis mesos, suposo que perquè tot sortia rodat. La primera vegada vaig fer d'*au pair* en un poble d'Anglaterra (per tant, ja hi anava amb feina i allotjament) i la segona vegada me'n vaig anar a Londres, però amb una amiga i com que ja parlavem anglès, en dos dies vam trobar feina al sector de l'hostaleria.

El pitjor ha estat aquesta tercera vegada, que se'm va ficar al cap anar a Holanda. Amb les dues experiències prèvies pensava que aniria tot bé, i de seguida que vaig trobar habitació vaig marxar de casa. El que no vaig pensar és que les dues vegades anteriors vaig anar al Regne Unit i ja parlava prou bé l'anglès. Ara visc en un pis amb una parella de polonesos, a uns vint minuts del centre. Quan vaig arribar, vaig imprimir més de cent currículums, i els vaig deixar en bars, restaurants... vaig enviar-ne per Internet... i la resposta sempre era la mateixa: «Si no parles holandès, no et podem agafar».

La veritat és que quan arribes a un nou país i no parles el seu idioma, i veus que l'anglès no és suficient i a sobre no tens ni amics ni família a prop, se't fa molt dur. I de sobte el

que fas és buscar al Facebook grups com ara «Espanyols a Holanda». Sempre intentes buscar el que és més proper a casa. Poder parlar sense pensar si ho estàs fent bé. I qualsevol que, almenys, parli castellà és més que benvingut. Al principi és molt dur, però, a poc a poc, si de veritat t'hi esforces, vas veient resultats. I fora de casa, com més gent coneixes, millor. I així que coneixes una persona, ja entres com en un altre món. No pares de conèixer gent i de fer nous contactes. I així trobes feina, també.

De fet, aquí a Holanda sense contactes és molt més complicada, la cosa. Jo ara estic treballant en una fàbrica de control de qualitat de fruita, verdura i flors, gràcies a la noia polonesa amb qui visc (que em va veure desesperada). I gran part de la gent que he conegut treballa en fàbriques (que tenen mil sectors, a dins). Quedant amb altres persones del grup del Facebook, ja he fet una gran colla d'amics. Només he conegut una gironina, amb la qual no tenim gaire contacte (perquè viu lluny), però sí que m'he ajuntat amb gent de Barcelona, València, el País Basc, Extremadura, Madrid i algun lloc més d'Espanya (predominen els bascos i els valencians, de moment). I, a part, amb gent del Perú i altres llocs d'Amèrica del Sud.